

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Mariusz Łodko (sprawozdawca)

Ławnik SN Józef Kowalski

Protokolant Marta Brzezińska

przy udziale Pierwszego Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego Małgorzaty Nowak

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. E. T.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2021 r.

zażalenia obrońcy E. T. na punkt 2 postanowienia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt PK I SD (...) w przedmiocie odmowy przyznania obrońcy zwrotu kosztów przejazdu na termin posiedzenia w dniu 25 czerwca 2020 r.

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019.740 tj. ze zm.)

postanowił:

uchylić punkt drugi zaskarżonego postanowienia w zakresie kosztów przejazdu na termin posiedzenia w dniu 25 czerwca 2020 r.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt PK I SD (...), Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym częściowo uwzględnił wniosek obrońcy obwinionej prokurator E. T. – prokuratora J. T. z dnia

22 stycznia 2020 r., potwierdzający poniesione koszty związane z reprezentowaniem mandanta w Sądzie Dyscyplinarnym, Sądzie Najwyższym i Prokuraturze Krajowej w postępowaniach dyscyplinarnych i przyznał obrońcy obwinionej tytułem zwrotu kosztów dojazdu łączną kwotę 1.760 zł za przejazd samochodem osobowym marki T. o pojemności silnika 1590 cm³ z C. do W. i drogę powrotną na odcinku łącznie 440 km w obie strony na 10 terminach posiedzeń/rozpraw (pkt 1). Jednocześnie, odmówił zwrotu kosztów w kwocie 651,92 zł za przyjazd na termin rozprawy w Sądzie Dyscyplinarnym w dniu 25 czerwca 2020 r. z miejsca urlopu (w W.) (pkt 2).

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca obwinionej prokurator, zaskarżając je w części dotyczącej odmowy zwrotu kosztów przejazdu w dniu 25 czerwca 2020 r. na termin rozprawy na trasie W. – W. – W., tj. co do punktu 2. W uzasadnieniu wskazał, że dla przyznania kosztów dojazdu nie ma znaczenia czy obrońca przyjechał na wezwanie sądu z miejsca zamieszkania czy z miejsca urlopu. Ważne jest tylko, czy fizycznie przybył do sądu i udokumentował trasę swojej podróży. W dniu 10 lutego 2021 r., na posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania zażalenia, obrońca obwinionej złożył pismo nazwane „uzupełnieniem zażalenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone postanowienie w części dotyczącej odmowy przyznania obrońcy obwinionej prokurator E. T. zwrotu kosztów podróży w dniu 25 czerwca 2020 r. należało uchylić, aczkolwiek nie tylko ze względów i powodów podniesionych w zażaleniu przez obrońcę obwinionej.

Po pierwsze, zauważyć należy, że Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w związku z zażaleniem Pierwszego Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 czerwca 2020 r. w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego, postanowieniem z dnia 10 lutego 2021 r. uchylił zaskarżone postanowienie.

Rozstrzygając o zasadności zażalenia obrońcy obwinionej od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 25 sierpnia 2020 r. w przedmiocie odmowy przyznania obrońcy zwrotu kosztów podróży w dniu 25 czerwca 2020 r., uwzględniając zakres zaskarżenia, Sąd

Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał, iż w zaistniałej aktualnej sytuacji procesowej, należało postanowienie w zaskarżonej części uchylić, jako rozstrzygnięcie przedwczesne w przedmiocie rozstrzygania o kosztach procesu, bowiem zgodnie z art. 626 k.p.k. w orzeczeniu kończącym sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu. Uchylenie postanowienia o umorzeniu postępowania, jako orzeczenia kończącego w sprawie, uzasadnia analogiczne rozstrzygnięcie o kosztach tego postępowania.

Brak rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie czyni zbędnym rozstrzygnięcie o kosztach. Jednakże abstrahując od tego, w ocenie Sądu Najwyższego, z brzmienia art. 618a § 1 k.p.k. oraz art. 616 § 1 pkt 2 i art. 632 k.p.k., odpowiednio stosowane na podstawie art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze wynika, że „świadkowi (tu: obrońcy) przysługuje zwrot kosztów podróży z miejsca jego zamieszkania, którego to sformułowania nie można interpretować w sposób ścisły. Niejednokrotnie bowiem osoba ta rozpoczyna swoją podróż do miejsca wykonania czynności postępowania (np. przesłuchania przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze, przeprowadzenia wizji lokalnej, rozprawy sądowej) nie bezpośrednio z miejsca swojego zamieszkania, lecz np. z miejscowości, w której znajduje się w związku z delegacją służbową, którą musi przerwać, aby stawić się na wezwanie sądu, czy też z miejsca wypoczynku, który wcześniej zaplanował i opłacił. Każdą z takich sytuacji należy oceniać indywidualnie. Co do zasady należy jednak przyjąć, że w zaistniałych przypadkach będzie przysługiwał zwrot kosztów podróży, mimo iż podróż na wezwanie organu procesowego nie będzie prowadzona z miejsca zamieszkania w rozumieniu art. 25 k.c.” (zob. Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, teza 3, Opublikowano: LEX/el. 2020). Tym samym, okoliczność przybycia obrońcy obwinionej „z miejsca spędzanego urlopu w W.” (z miejsca wypoczynku) do miejsca wykonywania czynności postępowania na wezwanie sądu, nie może przesądzać o odmowie przyznania kosztów dojazdu obrońcy obwinionej, jak przyjął to Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym postanowieniu, tylko z tego względu, że nie była ona z miejsca zamieszkania zainteresowanego.

Z przytoczonych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

